

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 275/2022
07.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Тодоровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владета Станковић, адвокат из ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о сукобу надлежности између Вишег суда у Прокупљу и Апелационог суда у Нишу, у седници одржаној 07.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби изјављеној против пресуде Основног суда у Прокупљу П 2449/18 од 25.05.2021. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Прокупљу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2449/18 од 25.05.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужени злоупотребио право сусвојине тако што је на кат. парцелама ближе означеним у том ставу изреке, вршио широки откоп чиме је угрозио преостали дело парцеле и објекте који се на њему налазе, па му је наложено да изврши обезбеђење преосталог дела кп.бр. .../... у свему према мишљењу и налазу вештака грађевинске струке. Ставом другим изреке, одржано је на снази решење о извршењу Основног суда у Прокупљу П 2449/18 од 17.09.2018. године, до правноснажног окончања поступка. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 181.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу и предмет је достављен Апелационом суду у Нишу, који се решењем Гж 3086/21 од 01.03.2022. године, огласио стварно ненадлежним за поступање по жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Прокупљу П 2449/18 од 25.05.2021. године и списе уступио Вишем суду у Прокупљу, као стварно надлежном суду.

Виши суд у Прокупљу није прихватио стварну надлежност, већ је списе Гж 499/22 актом од 05.05.2022. године, доставио Врховном касационом суду ради решавања насталог сукоба стварне надлежности.

Решавајући сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... и 88/18) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је за одлучивање о жалби туженог надлежан Виши суд у Прокупљу.

Према члану 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на решења у грађанскоправним споровима; на пресуде у споровима мале вредности; у извршним поступцима и поступцима обезбеђења и у ванпарничним поступцима, док према члану 24. став 1. тачка 3. истог Закона, апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу ако вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби не прелази износ од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 469. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретној правној ствари ради се о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на чинидбу ради отклањања извора опасности за настанак штете. Спор са оваквим захтевом не представља спор о непокретности, јер спорови о непокретностима подразумевају спорове о утврђењу, заснивању и престанку права својине и других стварних права на непокретности. Вредност предмета спора није одређена у тужби, ни током поступка, већ је судска такса за тужбу одређена у износу од 2.850,00 динара, а за првостепену пресуду у износу од 1.900,00 динара. Према важећој Таксеној тарифи (тарифни број 1. и 2.), тако одмерена такса одговара вредности предмета спора до 10.000,00 динара. Како у конкретном случају није реч о спору о непокретности у смислу члана 469. ЗПП, нити је вредност предмета спора означена у тужби, у том случају као меродавна вредност предмета спора узима се износ од 10.000,00 динара (према одређеној такси) који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (10.09.2018. године).

С обзиром да је жалба изјављена против пресуде основног суда у спору мале вредности, то је за одлучивање о жалби на првостепену пресуду надлежан Виши суд у Прокупљу на основу члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова у вези члана 4. став 1. тачка 18. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава.

На основу наведеног, применом члана 22. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић